

Inhoud

1.	Inleiding: een toekomsttoefening in een samenhangend kader richting 2035.....	2
2.	De transformatieve kracht van cultuurbeleid.....	3
3.	Op weg naar culturele democratie en inclusie	4
4.	Van competitie naar solidariteit: ruimte geven en ruimte delen.....	7
5.	Een Europese proeftuin voor wederkerige samenwerking.....	9
6.	Vaste commissie	11
7.	Wisselende leden	11

1. Inleiding: een toekomst oefening in een samenhangend kader richting 2035

Aanleiding voor Horizon 2035

De samenleving staat onder druk. Onzekerheden groeien, breuklijnen verdiepen. Ook de cultuursector voelt die spanningen. Toch horen we in gesprekken met cultuurwerkers niet alleen verontwaardiging. We horen vooral goesting om bij te dragen aan een zorgzame, solidaire en democratische samenleving.

Er leeft een grote wil om voorbij de problemen te denken en cultuur in te zetten als hefboom voor verbinding en vooruitgang. Met *Horizon 2035* willen we die positieve energie samenbrengen in een ambitieuze denkoefening. Een oefening die richting geeft aan het cultuurbeleid van morgen – in Vlaanderen én Europa.

We gaan voor een beleid dat mensen verbindt, gedeelde waarden versterkt en de democratie verdiept. Centraal staan vier grote maatschappelijke uitdagingen. Daarop formuleren we duidelijke, samenhangende antwoorden. Antwoorden die niet louter reageren, maar toekomst maken.

De gezochte antwoorden overstijgen sectoren, verbinden beleidsdomeinen en tonen hoe cultuur bouwt aan een open, empathische en solidaire samenleving. Zo maken we samen de hoekstenen van een beleid dat niet enkel reageert, maar actief vormgeeft aan de toekomst.

Cultuur is in die toekomst dus geen *nice to have* of kostenpost. Het is ook meer dan een beleidsdomein. Cultuur is essentieel, een systeemversterker die zorgt voor innovatie, dialoog en welzijn. Voor de sector zelf én voor ons allemaal.

Horizon 2035 is geen blauwdruk van bovenaf, maar een uitnodiging tot cocreatie. Samen bouwen we aan een kompas dat richting geeft aan ons beleid, onze sector, en onze samenleving. We leggen fundamenteën voor een nieuw cultuurbeleid, dat structureel bijdraagt aan gedragen oplossingen. En waarop toekomstige regelgeving, ook sectoraal van aard, zich kan enten.

Contouren van Horizon 2035

Horizon 2035 staat voor een toekomstperspectief. We kijken naar wat overmorgen mogelijk zou moeten zijn.

We spreken bewust over een toekomstperspectief voor het cultuurbeleid. We richten ons niet op cultuur in zijn algemeenheid, want cultuur reikt veel verder dan beleid, het vormt onze samenleving. Cultuur ontstaat en groeit organisch. We spreken ook niet over de kunsten. Of een kunstenbeleid. Kunst creëren we zelf, om iets van waarde te maken. Die creativiteit zullen we wel nodig hebben om te komen tot een cultuurbeleid dat toekomstperspectief biedt. Met dat cultuurbeleid doelen we op alles dat wij samen – als overheid, als brede cultuurveld, gesubsidieerd of niet gesubsidieerd, professioneel of amateur, privaat en publiek – kunnen vormgeven.

We schuiven bewust vier maatschappelijke uitdagingen naar voren:

- De transformatieve kracht van cultuurbeleid
- Op weg naar culturele democratie en inclusie
- Van competitie naar solidariteit: ruimte geven en ruimte delen
- Een Europese proeftuin voor wederkerige samenwerking

Vanzelfsprekend liggen er meer uitdagingen op 'ons bord', maar sommige uitdagingen kunnen niet wachten en pakken we vandaag reeds aan.

Andere uitdagingen, zoals goed bestuur, leiderschap en artistieke integriteit, waarvan artistieke vrijheid een wezenlijk onderdeel vormt, worden opgenomen door de Strategische Adviesraad Cultuur (SARC). De ene denkoefening vult de andere aan. We zullen de verschillende trajecten actief met elkaar verbinden.

2. De transformatieve kracht van cultuurbeleid

Probleemstelling

De samenleving verandert ingrijpend en in sneltempo. In elk beleidsdomein stapelen de uitdagingen zich op, terwijl middelen en mensen schaars zijn. Elk domein probeert deze problemen in zijn eentje op te lossen, alsof ze losstaan van bredere maatschappelijke dynamieken.

Ook het cultuurbeleid ontsnapt niet aan deze verkokerde benadering. De culturele sector wordt vaak gezien als een autonoom eiland, los van de maatschappelijke realiteit.

"Zolang de artistieke vrijheid behouden blijft, is er geen vuiltje aan de lucht." Maar die benadering miskent de werkelijke kracht van cultuurbeleid: haar vermogen om te inspireren, te verbinden en maatschappelijke verandering in gang te zetten.

De vraag is dan ook niet alleen of het cultuurbeleid voldoende middelen heeft, maar vooral of het nog wordt erkend en benut als een essentiële, transformerende kracht in het hart van de samenleving.

Kernideeën

Beleidsoverschrijdend denken en werken: in de cultuursector is er altijd een drang naar verandering aanwezig, soms meer dan doorgaans wordt benoemd of erkend, bovenal bij makers en kunstenaars. Tegelijk ontstaat echte maatschappelijke verandering daar waar de sector en het cultuurbeleid hun eigen grenzen weten te overstijgen. Essentieel is dus de dialoog en samenwerking met andere sectoren en beleidsdomeinen, zoals welzijn, sport of onderwijs.

Outside-in & inside-out: even essentieel is het streven naar een benadering die zowel 'outside-in' als 'inside-out' werkt: openstaan voor maatschappelijke signalen én van binnenuit bijdragen aan verandering. Die verbindende beweging en het actief op zoek

gaan naar kruisbestuiving met andere sectoren is vandaag eerder beperkt. Precies daar ligt een cruciale hefboom voor vernieuwing, en dus een opportuniteit voor het beleid om op in te spelen.

Geen instrumenteel cultuurbeleid: tegelijk is het cruciaal om in deze samenwerkingen te waken over een evenwichtige meerwaarde voor alle betrokkenen (win-win). Daarbij moet steeds de artistieke integriteit en authenticiteit gerespecteerd blijven. Cultuurbeleid mag niet louter een instrument worden van eenzijdige beleidsdoelstellingen.

Transformatieve kracht ontdek je buiten de (lands)grenzen: innovatie stopt niet aan de grenzen van Vlaanderen. In een geglobaliseerde wereld is internationale, wederkerige uitwisseling essentieel om tot vernieuwende inzichten en duurzame innovatie te komen.

Kerngedachte

De kracht van een toekomstgericht cultuurbeleid ligt in zijn transformatieve rol: cultuur biedt houvast, duiding en verdieping bij maatschappelijke transitie. Meer dan een toeschouwer is cultuur een katalysator die maatschappelijke verandering helpt ombuigen tot vooruitgang. Door ons denken en handelen in beweging te brengen, draagt cultuur bij aan een empathische, zorgzame en democratische samenleving.

Kernuitdaging

Hoe kunnen we de transformatieve kracht van cultuurbeleid versterken zodat het die rol in 2035 meer dan ooit kan opnemen? En hoe zorgen we ervoor dat deze maximaal verbinding zoekt met andere maatschappelijke domeinen? En hoe gaat het cultuurbeleid ten gronde om met nieuwe tendensen, zoals AI en andere digitale uitdagingen?

Steunen het brede cultuurveld en de overheid elkaar genoeg, en doen ze het op de juiste manier? Het gaat daarbij niet alleen om de omvang van de steun, maar ook om wat er precies ondersteund wordt, en hoe dat gebeurt.

Vooraanstaande stem: Michael De Cock

3. Op weg naar culturele democratie en inclusie

Probleemstelling

Onze democratie staat onder druk. Polarisering neemt toe, het vertrouwen in instellingen brokkelt af en populisme wint snel van het argument, maar heeft nog niet geleid tot meer welvaart of welzijn. *Tech*reuzen beloven snelle oplossingen. Helaas laten die oplossingen zich vooral leiden door het algoritme van de aandeelhouders.

In deze context kan cultuur de lijm zijn die mensen verbindt, de ruimte waar verschil in dialoog wordt omgezet, en het podium waar een samenleving zichzelf heruitvindt. Maar dan moet cultuur wel voor én door iedereen zijn.

Vandaag is dat nog niet het geval. Hoewel Vlaanderen op papier goed scoort qua gelijke kansen, blijft de realiteit weerbarstig. Voor veel mensen blijft toegang tot cultuur beperkt: mensen met een handicap, mensen in armoede, mensen met een migratieachtergrond, vrouwen – zij botsen op drempels die elkaar versterken en structurele ongelijkheid in stand houden. Niet alleen het publiek, maar ook de plekken waar beslissingen genomen worden en waar verhalen gemaakt worden, blijven te weinig een weerspiegeling van de samenleving. De uitzonderingen bevestigen de regel.

Intussen woedt er een ideologische strijd over cultuur. De ene kant verwijt de sector dat ze te veel gecapteerd is door 'woke'-denkers; de andere dat ze onderworpen is aan conservatieve instellingen die geen ruimte laten voor vernieuwing.

Maar wie echt naar de cijfers en praktijken kijkt, ziet vooral een cultuurbeleid dat er nog onvoldoende in slaagt om breed en inclusief draagvlak op te bouwen. Te veel publieken worden nu niet bereikt. Als cultuurbeleid het vertrouwen van 'iedereen' wil winnen, dan moet het ook iedereen de kans geven om mee te maken, te spreken en te beslissen. . Dat vraagt meer dan onze goedbedoelde intenties of voorbeeldprojecten in de marge. Het vraagt een radicale heroriëntatie: van cultuur als elitaire sector naar cultuur als democratisch fundament.

De inzet is groot. In een tijd waarin het maatschappelijke weefsel rafelt, moet cultuur geen toeschouwer zijn, maar een speler in het hart van de samenleving. Het cultuurbeleid van morgen bepaalt mee of we samenleven of uit elkaar drijven.

Kernideeën

Gedeeld eigenaarschap: elke groep en gemeenschap moet gelijke toegang hebben tot cultuur. Naast actieve en passieve participatie is het deel uitmaken van de culturele productie en besluitvorming essentieel. Niet alleen meedoen, maar mee vormgeven is de essentie van gedeeld eigenaarschap.

De rol van de overheid: willen we culturele democratie realiseren, dan moet er meer ingezet worden op structurele samenwerking tussen cultuur en onderwijs.

kennisoverdracht, maar als motor voor kritische reflectie, creativiteit en maatschappelijke verbondenheid.

Bestaande kennis benutten: er bestaat al heel wat waardevolle kennis en praktijkervaring over cultuurparticipatie en cultuureducatie. De uitdaging is om deze kennis doelgericht te benutten en te vertalen naar beleid, in plaats van telkens opnieuw van nul te beginnen.

Positionering binnen het bredere beleidskader: culturele democratie sluit nauw aan bij thema's als gelijke kansen en inclusie, maar vraagt om een eigen, toekomstgerichte invalshoek. Waar gelijke kansen en inclusie zich vooral richten op het slechten van drempels en het bestrijden van ongelijkheid, focust culturele democratie op

eigenaarschap, creatieve expressie en representatie. De logische partner is dan ook het onderwijsbeleid, waar via cultuureducatie de kiem gelegd wordt voor een generatie die cultuur niet enkel consumeert, maar bewust mee vormgeeft.

Kerngedachte

De culturele sector heeft niet alleen het vermogen om verhalen te vertellen, maar ook om de spelregels mee te herschrijven. In een samenleving waarin niet iedereen met dezelfde kansen start, moet cultuur actief bijdragen aan een *level playing field*: een gedeeld speelveld waar iedereen – ongeacht afkomst, achtergrond of positie – toegang heeft tot expressie, zichtbaarheid en zeggenschap.

Cultuurbeleid wordt een motor voor persoonlijke ontwikkeling, kritisch denkvermogen, gemeenschapsvorming en gedeeld burgerschap. Via cultuureducatie en participatie ontstaan kansen voor representatieve cultuurproductie, waarin diversiteit zich niet alleen vertaalt in aanwezigheid, maar ook in eigenaarschap. Dit is een zelfversterkend proces: meer diverse participatie zorgt voor meer diverse cultuurproductie waardoor nog meer mensen gaan participeren.

Culturele democratie betekent dan dat cultuur écht van iedereen wordt. Ze ontstaat daar waar verschillende stemmen, zienswijzen en verhalen elkaar kunnen ontmoeten, versterken en uitdagen. Artistieke integriteit én een sterke civiele stem zijn daarbij onmisbaar: zonder dreigt cultuurbeleid geïnstrumentaliseerd te worden voor externe doelen en verliest cultuur de kracht om de samenleving in beweging te brengen, soms met een schurende vertoning of harde schop tegen de bestaande structuren.

Kernuitdaging

Hoe zorgen we ervoor dat diversiteit in de culturele sector niet blijft steken op het niveau van aanwezigheid, maar zich vertaalt in reële zeggenschap, representatie en gedeeld auteurschap in cultuurproductie en beleid?

Hoe bewaren we de balans tussen artistieke vrijheid en de nood aan een sterke civiele stem, zodat cultuur niet wordt gereduceerd tot beleidsinstrument, maar wel een actieve rol speelt in het democratisch weefsel?

Hoe identificeren en doorbreken we de hardnekkige fysieke, financiële, sociale en symbolische drempels die bepaalde groepen verhinderen om volwaardig deel te nemen aan cultuur?

Hoe bouwen we aan culturele ecosystemen waarin participatie geen projectmatig doel is, maar een duurzame dynamiek die culturele democratie voedt en reproduceert – van beleid tot praktijk, van publiek tot maker?

Vooraanstaande stem: Gaea Schoeters

4. Van competitie naar solidariteit: ruimte geven en ruimte delen

Probleemstelling

Het dominante beleidsinstrument in het cultuurbeleid is vandaag subsidiëring. Dit model creëert onvermijdelijk een competitieve dynamiek waarbij culturele spelers strijden om een beperkt budget. Hoewel competitie op korte termijn innovatie of kwaliteit kan stimuleren, legt de actuele budgettaire schaarste de limieten van dit model steeds duidelijker bloot. Enkel meer publieke middelen zijn niet het enige antwoord. Ook mobilisatie van ander kapitaal is een uitdaging. Want die limieten raken niet alleen de sector, maar ook de maatschappelijke rol die cultuur kan en moet opnemen.

In een tijd van economische, sociale en democratische uitdagingen volstaat het niet langer dat culturele organisaties enkel overleven binnen een systeem van concurrentie. De grote uitdaging is nu: hoe bouwen we aan een cultuurbeleid dat samenwerking, gedeeld eigenaarschap en maatschappelijke meerwaarde centraal stelt? We hebben een nieuw tijdperk van solidariteit nodig, waarin middelen, ruimte en verantwoordelijkheid niet worden bevochten, maar gedeeld.

Vandaag komt die collectieve kracht onvoldoende tot haar recht. Freelancers, beginnende makers en kleinere spelers – vaak aanjagers van vernieuwing – worden disproportioneel getroffen door risicoavers bestuur, tijdelijke projectsubsidies en gebrek aan eigen kapitaal. Het gevolg: stagnatie van doorstroming en vernieuwing, en een bevrozing van het cultureel landschap.

Ook fysieke ruimte is schaars en oneerlijk verdeeld. Culturele activiteiten kunnen niet bloeien zonder toegang tot betaalbare, toegankelijke en gedeelde ruimte. Toch vinden veel kleinschalige of nieuwe initiatieven nauwelijks repetitie-, presentatie- of ontmoetingsruimte. De druk op de publieke ruimte – zowel fysiek als budgettair – versterkt ongelijkheden en belemmert de instroom van nieuwe stemmen.

Bovendien gaan de beperkte middelen voor culturele infrastructuur al te vaak naar de grote spelers of huizen. Renovatie van historische infrastructuur die onaangepast is aan wat moderne inrichting op vlak van duurzaamheid of luchtkwaliteit vereist of wat hedendaagse producties technisch nodig hebben, kosten handenvol geld. Voor de kleinschalige infrastructuur rest er enkel de kruimels.

Zo kom je in een negatieve spiraal: geen centen, geen ruimte, geen nieuwe initiatieven van onderuit, geen doorstroming naar de grote spelers, geen vernieuwing van de het brede culturele veld. En zo dreigt het cultuurbeleid zijn grip op een versterkend beleid op vlak van participatie en inclusie volledig te verliezen.

Daarom is het tijd voor een paradigmaverschuiving: van een cultuurbeleid dat inzet op individuele competitie naar een beleid dat samenwerking en collectieve impact belooft. Niet alleen om de sector rechtvaardiger en veerkrachtiger te maken, maar ook omdat

cultuur net in deze verbondenheid haar democratische en sociale meerwaarde bewijst. Ruimte geven betekent dan ook: ruimte delen – materieel, mentaal én beleidsmatig.

Kernideeën

Naar een solidariteitsmodel: kan de cultuursector meer realiseren door het bundelen van overhead (mensen, infrastructuur, zakelijke kennis) in een *shared services*-model? Zouden kleine organisaties en kunstenaars m.a.w. toegang moeten krijgen tot capaciteit en diensten van grotere spelers? Of durven we verder te denken en geven we makers, creatievelingen of kunstenaars meer zeggenschap? En is er niet meer nood aan een beter evenwicht tussen profit en non-profit dat de bestaanszekerheid van kunstenaars en cultuurwerkers verbetert door mobiliteit tussen beide sectoren te bevorderen?

Sectorspecifiek beleid en regelgeving: de bestaande administratieve en juridische kaders maken sectoroverschrijdend gedeeld gebruik van middelen en ruimtes bijzonder lastig, waardoor vooral brede innovatieve projecten worden gehinderd. Er is nood aan een beleidsdomeinoverschrijdend kader om deze obstakels weg te nemen.

Een meer faciliterende en proactieve aanpak: het cultuurbeleid is veeleer reactief, en komt pas tussen als er zich een specifieke vraag voordoet. Er is nood aan een meer faciliterende en proactieve aanpak. Denk bijvoorbeeld aan *matchmaking* tussen organisaties en ondersteuning in voorbereidende fases.

Lokale verankering: projecten met intensief gedeeld gebruik van middelen en ruimtes ontstaan vaak lokaal en worden daar gedragen. Lokale overheden spelen hierin een cruciale rol. Hoe kan de Vlaamse overheid lokale overheden ondersteunen? Een instrumentarium dat over de institutionele niveaus heen werkt, is wenselijk om deze ecosystemen te versterken.

Kerngedachte

Naast subsidiëring moet het cultuurbeleid een robuuster solidariteitsmodel ontwikkelen om deze uitdagingen het hoofd te bieden. We moeten de ratrace waarin de culturele en creatieve sector de facto vast zit, durven doorbreken.

Structurele en intensieve samenwerking kan de efficiëntie verhogen, synergieën creëren en het beleid van de nodige zuurstof voorzien voor vernieuwing. Het is misschien ook dé crux om vele van de andere maatschappelijke uitdagingen te kunnen aansnijden.

We stappen daarom best af van een strak competitie-model en omarmen een *shared services* model. We gaan voor een toekomst waarin we werken met elkaar, niet tegen elkaar. Daarbij streven we naar een gedeelde aanpak om te komen tot gezonde, duurzame en veilige werkvloeren en werkomstandigheden, zowel mentaal als financieel. Een werkomgeving die kansen en ruimte biedt aan jong en opkomend talent.

Kernuitdaging

Hoe bouwen we een structureel systeem van gedeelde diensten (shared services) waarin grotere organisaties hun infrastructuur, expertise en zakelijke ondersteuning delen met kleinere spelers, kunstenaars en collectieven – zonder hiërarchisering maar met gedeeld eigenaarschap?

Hoe maken we van het cultuurbeleid een proactieve en faciliterende actor die samenwerking initieert, matchmaking stimuleert, en ondersteuning biedt in de opstartfase van projecten?

Hoe creëren we een cultuursector waarin kunstenaars en cultuurwerkers kunnen schakelen tussen de non-profit en commerciële sector, met behoud van sociale bescherming en werkzekerheid?

Hoe kunnen ieders sterktes en zwaktes, die van kleine actoren maar ook die van grote instellingen, het vertrekpunt zijn van een complementair en gelijkwaardig beleid en landschap, waarin iedereen het vandaag zwaar te verduren krijgt, en waarin niemand zonder de andere kan bestaan?

Vooraanstaande stem: Annelies Augustyns

5. Een Europese proeftuin voor wederkerige samenwerking

Probleemstelling

Een Vlaams cultuurbeleid van de toekomst is geen eiland. Het speelt zich in de eerste plaats af binnen een Belgische en Europese context, maar ook de wereld bepaalt steeds dominanter de spelregels.

Europa staat daardoor onder structurele spanning: de oorlog in Oekraïne, de toenemende geopolitieke instabiliteit, de Amerikaans-Aziatische context, de verdere migratieproblematiek of de klimaatnoodtoestand. En ook het Europees begrotingsdebat verloopt moeizaam.

In deze context lijkt cultuur op Europees niveau nog amper mee te spelen – wanneer ze al opduikt, is het in de marge of via andere beleidsdomeinen: toerisme, economie, gezondheid of internationale samenwerking.

Nochtans tonen de resultaten van de Europese cultuurbarometer aan dat een cultuurbeleid zijn plaats kan opeisen: 87% van de respondenten vindt dat cultuur en culturele uitwisseling een zeer belangrijke plaats moeten hebben in de EU. 88% van de Europeanen vindt artistieke vrijheid belangrijk. Ook de cultuurparticipatie scoort goed, met bijna de helft van de Europeanen die aangeeft in de afgelopen 12 maanden deelgenomen te hebben aan artistieke activiteiten, een stijging van 12 procentpunten ten opzichte van 2013.

Kernideeën

Moederland vs. universele waarden: in vele Europese landen plooit een cultuurbeleid terug op het belang van de nationale identiteit en de trots van het eigen erfgoed, om zich af te zetten tegenover buitenlandse inmenging. Een cultuurbeleid zou net het tegenovergestelde moeten bewerkstellingen en de Europese identiteit en haar universele waarden versterken. Er is nood aan meer reflectie over de waarde van cultuurbeleid als publieke ruimte, als democratische actor, als kracht van verbeelding.

Van overlevingsmodus naar proeftuin: in het Europese cultuurveld groeit de zelfcensuur, verdampt de autonomie. Een verregerende instrumentalisering van het cultuurbeleid dreigt. Europa moet dit tij keren. Een cultuurbeleid – en bij uitbreiding een creatief beleid – moet grenzen verleggen, muren doorbreken en meerwaarde creëren door samen te werken, binnen en buiten de Unie.

Geen dubbele standaarden: cultuurbeleid kan een essentiële schakel zijn in het Europese waardenverhaal, maar dat vergt een openheid en wederkerige aanpak ten aanzien van partners buiten de Unie, zoals in het Middellands zeegebied. Dat vergt een consequente houding in de verdediging van de universele waarden.

Lessen trekken uit trajecten van Europese Culturele Hoofdstad: Brugge, Gent, Kortrijk en Leuven hebben mee gekandideerd voor Europese Culturele Hoofdstad in 2030. Al deze steden doorliepen een vernieuwend, participatief traject. Daaruit is veel te leren voor een toekomstig cultuurbeleid in Vlaanderen. Laten we deze lessen niet verloren gaan.

Kerngedachte

Een Vlaams cultuurbeleid moet actief participeren in een Europees cultuurbeleid en proactief op zoek gaan naar mogelijke partners en natuurlijke bondgenoten. Ook hier biedt een concurrentiemodel weinig soelaas.

Tegelijk moeten we realistisch zijn over onze mogelijkheden. We kunnen met onze beperkte middelen voor een internationaal cultuurbeleid niet de hele wereld omarmen. We zullen gerichte keuzes moeten maken en die aanhouden vanuit een lange termijnvisie. Waar we nu vooral punctueel middelen investeren in bekende festivals, biënnales of triënnales die veel zichtbaarheid of 'excellentie' opleveren, zou een cultuurbeleid misschien beter investeren in lange termijn uitwisselingen met partners, eerder dan landen, ook buiten Europa.

Kernuitdaging

Hoe kan een Vlaams cultuurbeleid open en nauw verbonden zijn, met Brussel, Europa en ook het globale zuiden, en Europese of internationale samenwerking zien als meer dan een prestigieus of lucratief wingewest? Bieden duurzame partnerrelaties of samenwerkingsverbanden met andere steden die in Europa stilaan allemaal superdivers

en meertalig zijn, niet meer kansen op een proeftuinwerking gericht op de centrale maatschappelijke uitdagingen?

Vooraanstaande stem: Jan Goossens

6. Vaste commissie

Angelo Tijssens	Sarah Bekambo
Daan Vander Steene	Sarah Moeremans
Dries Douibi	Sara Weyns
Ish Ait Hamou	

7. Wisselende leden

Transformatieve kracht van cultuur	
Bambi Ceuppès	Boris Vervoordt
Wouter Vermeulen	
Culturele democratie en inclusie	
Fikry El Azzouzi	Iris Verhoeven
Nora Mahammed	
Ruimte delen, ruimte geven	
Ama Koranteng-Kumi	Els Vervloesem
Joze Wouters	
Europa als proeftuin voor samenwerking	
Ahilan Ratnamohan	Christophe Slagmuylder
Ann Demeester	